

251.

Платно ткайтъ Стойна Сърбинка
Платно ми ткайтъ бърдо ковчено,
Бърдо ковчено, ниски восокни,
Платно ми ткайтъ и люто кълнитъ:
„Дегиди платно, а бѣло платно!
Да те искаамъ, да те избѣлямъ,
Та да те кроямъ деветъ покро'и,
Деветъ покро'и на мой девери!“
И ми дочула мила свекърва,
Тога ъ рече мила свекърва:
„Егиди мори Стойно Сърбинке!
Що лошо виде отъ твой девери,
Що олку люто ми 'и прокълни?
Да не ми кроишъ деветъ покро'и
Деветъ покро'и за твой девери,
Да си 'и кроишъ за деветъ брака,
За деветъ брака деветъ покро'и!“
Тога ъ рече Стойна Сърбинка:
„Егиди майко, а мила майко!
Какъ да не кълнамъ мой-те девери?
Ево ми иматъ деветъ години,
Како сумъ дошла во ваша кукя,
Не ме однесе у мила майка.“
Тога ъ рече мила свекърва:
„Ког' си сакала у мила майка,
Що не му речишъ на твой-отъ свекоръ,
Да те однеситъ у мила майка
У мила майка, при деветъ брака?
Ай искъпи си мъшко-но дете,
И умеси си бѣла погача,
Ке те носиме у мила майка.“
Колку искъпи мъшко-но дете,
И си умеси бѣла погача,
И си натокми два бързи коня,
Да ми ъж носитъ нейдзини свекоръ;
Аберъ ъ дойде отъ деветъ брака,
'И загубиле на силна войска.
Та си го крои бѣло-то платно,